

DR. ELLORHAOUI MOULAY HASSAN

DR. ELLORHAOUI MOULAY HASSAN

**DE LA CASABLANCA
LA BUCUREȘTI**

**Editura UNIVERSITARIA
Craiova, 2018**

Editor: Conf. univ. dr. Anca Păunescu, Universitatea din Craiova

Copyright © 2018 Editura Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HASSAN, MOULAY

De la Casablanca la București / Ellorhaoui Moulay Hassan.

- Craiova : Universitaria, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-14-1396-6

821.411.21

**ALLAH AU NOM DE DIEU
ÎN NUMELE LUI DUMNEZEU**

Dedic această carte părinților mei, Haj Ellorhaoui Moulay Boubker și Hajja Fatma, soției, Dr. Chahrazad Rachidi, copiilor mei, Mohamed Reda, Amal, Rime și Jihane, soacrei mele Hajja Aicha Bouarich, familiei Blasianu din Craiova, în special dr. Felix (Craiova, Germania), familiei Ignat la care mă gândesc des după tragedia prin care au trecut, familiei Stanciu din Craiova (în special Prof. Dr. Lucica Roșu) regretatului domn Profesor Voiculescu, microbiolog și șef al Cenaclului nostru *Colinele Vieții*, familiei mele, fraților și surorilor (Hajja Saadia, Hajja Mennina, Mohamed, My Ahmed, Hajja Amina, Zoubida, Aicha) și mai ales mă gândesc la sora mea dr. Ellorhaoui Oum keltoum care ne-a părăsit, plecând pe celălalt tărâm; kolegei mele dr. Daniela Ifimov (Craiova, Texas), familiei Penciu, buni prieteni de 27 de ani (București), familiei Docea (mari stomatologi la București).

Excelențelor Lor dl. Torbăceanu, dl. Șerbănescu, dl. Popovici (foști ambasadori ai ROMÂNIEI în QATAR, KUWEIT, MAROC).

dr. Ellorhaoui Moulay Hassan
Casablanca, 2009

PREFAȚĂ

Prea mult timp a trecut de când am părăsit România, dar n-am să uit lucrurile care mi-au călăuzit viața pentru totdeauna. Prima mea plecare în țara Carpaților a fost pe data de 11 octombrie 1975, iar reîntoarcerea în țara mea natală, Maroc, a fost după absolvirea specializării mele, pe 28 septembrie 1988.

Am venit singur și am plecat înapoi cu două diplome: medicină generală și chirurgie generală digestivă, cu o soție marocană, Chahrazad Rachidi, stomatolog, tot absolventă din București și cu un fiu, Mohamed Reda; cu o mașină Mercedes, o rulotă cumpărată de la Salonta, cărți, covoare, cristaluri, niște unelte de bucătărie, un aragaz și o mașină de spălat primită cadou de la un foarte bun prieten de-al meu, fost consul și însărcinat cu afaceri la ambasada noastră de la București, Mr. Aziz Bennis, cu care țin legătura și acum. Un gând sincer și urările mele de sănătate, viață lungă și prosperitate lui și familiei sale (dr. Cristie și fiului său Karim).

Un gând de prietenie domnului Lamsahal Mohamed, consilier al ambasadei, întregii echipe a ambasadei, cadre marocane și române: Latifa, Zouiten, Omar Hila, Omar Benguerir, Jouhari, Lahlou, Bakhatjbilou Munteanu, Anca (ne-a părăsit), Coca (Canada), Maria (a rezistat până la pensie) fără să le uit pe Excelențele Lor Ambasadorii Marocani care au trecut prin această funcție în timpul șederii mele în Țara Românească (dl. Maati Jorio, dl. Boumahdi, dl. Taoufik Kabbaj, dl. Abdelouahab Chorfi).

A fost cu noi om, paznicul ambasadei și omul care-i ajut pe toți cu abnegație, inimă de aur, suflet curat, modestia în persoană, onest, generos, nu găsesc alte cuvinte ca să-l descriu pe Ba Larbi - tata Larbi (dl. Ayadi Larbi). Ne-a ajutat, iubit și sfătuit, mi-ar fi greu să îl uit. Le doresc lui, familiei și soției sale mi Zahra - mama Zahra, o bucătăreasă desăvârșită, tot așa de generoasă ca și el, viață lungă și sănătate. Toate urările mele de bine familiei sale și în special lui Mohamed.

Un gând bun unor prieteni și frați: dr. Belghiti Moca, dr. Mazen Borghol, om de cuvânt și generos, verișoarelor mele: dr. Mouna Bataina și soțului ei inginerul Mohammed, Dr. Sofia Adra Seghir și soțului ei, simpaticul și veselul dr. Silviu Ureche (asistent universitar și medic ortoped la Constanța).

Am părăsit căminul Grozăvești, blocul B2, camera 613 și oficiul pe care îl aveam la același etaj, în jurul orei 17. L-am luat cu mine și pe nepotul meu, dr. Afi Rasid, care absolvise medicina generală și mergea cu mine să îl las în Franța, spre a-și continua specializarea acolo. De pe Calea Grozăvești am ocolit spre dreapta pe Militari și am apucat pe calea Piteștiului, spre Timișoara. Am trecut granița pe la Pancevo, în Iugoslavia (Serbia), iar după aceea am pornit-o drept înainte spre Regatul Marocului, țara mea natală, de unde am venit în urmă cu aproape 13 ani.

Plângeam cu lacrimi calde și sincere și mă uitam în oglinda retrovizoare. Nu am putut să scot nici un cuvânt și îmi era imposibil să privesc înapoi, îmi era greu să părăsesc a doua mea țară, pe cea adoptivă, să îmi părăsesc prietenii de orice naționalitate ar fi fost fiecare dintre ei, cei pe care i-am iubit, cu care am petrecut niște momente grele și frumoase, pe maestrii mei, pe pacienții mei. Era foarte greu: totuși 13 ani sunt o parte importantă din viață, mai ales dacă ești în floarea vârstei adică te află între 18 și 31 de ani. Dintr-un tânăr fără experiență am devenit student, apoi medic și medic secundar, iar după aceea medic specialist chirurg; eram un tânăr bărbat și tată care abia aștepta să înoate în oceanul vieții, să își cucerească și el un loc respectabil sub soare, să aibă și el condiții potrivite profesionale și materiale, să trăiască mulțumitor, cât de bine s-ar fi putut din sudoarea lui.

Toate aceste amintiri și idei mi-au trecut prin minte atât de repede, poate în câteva secunde iar lacrimi calde și sincere tot se scurgeau, soția și nepotul meu m-au întrebat ce era cu mine, fără să își dea seama de la început despre ce era vorba. La un moment dat soția a vorbit cu mine, iar eu n-am răspuns

nimic; atunci și-a dat seama că plângeam și cred că a plâns și ea știind cum este să treci prin așa ceva: și ea absolvise cu doi ani înaintea mea stomatologia după care s-a dus înapoi acasă în Maroc, anume la Marrakes, orașul cel vestit, unde a lucrat 18 luni în sistemul medical al statului.

De atunci au trecut mai mult de două decenii și mereu mi-am dorit să scriu un volum de poezii care să îmi dovedească simțămintele chiar în limba română dar - trec de la una la alta - fiind departe. Recunosc că muza inspiratoare mă părăsise de câțiva ani buni, eu fiind ocupat cu alte treburile - și profesionale și familiale.

Am păstrat legătura cu câțiva buni prieteni români care între timp au venit la Casablanca să mă viziteze și să îmi cunoască țara, Marocul. N-am uitat să vorbesc românește, dar odată cu timpul, care a trecut, mi-am pierdut dexteritatea lingvistică de care eram într-adevăr mândru odinioară, având pe bună dreptate și de ce! Fiind nevoit ca în țara mea să vorbesc din nou tot timpul franceza, care este considerată a fi a doua limbă maternă a noastră, pe lângă arabă, m-am apucat mai apoi de spaniolă și, într-o mai mică măsură, chiar și de engleză. Sigur este însă că n-am uitat niciodată România, locul unde mi-am petrecut tinerețea.

Aproape 21 de ani au trecut și iată-mă sfidând programul meu profesional și treburile mele personale am început să scriu câte un capitol, câte unul pe aici, altul pe acolo, când aveam timp. Aș fi putut să încep direct această carte cu numele, prenumele, țara și să înșirui de-a dreptul poeziile scrise de mine, eseurile și proza.

Nu cred că sunt într-atât de cunoscut ca să îmi pot permite un asemenea lux, așa că m-am hotărât să vă povestesc în amănunt cel puțin o parte din viața mea, cum am ajuns în RSR - Republica Socialistă România, în București, la Craiova, apoi din nou la București, cum m-am îndrăgostit de limba română și de România, prin ce am trecut, fie numai câte o parte din po-

veste, fie spusă cu totul, prin ce etape, prin ce peripeții am trecut pe când eram tânăr și cum am îndrăznit să scriu în limba lui Eminescu - cu care mă laud fiindcă n-am uitat-o aproape deloc - ba, dimpotrivă, uneori mi-o amintesc din senin și când sunt bine dispus vorbesc românește de parcă nu aș fi părăsit țara Carpaților niciodată, deși recunosc că multe proverbe sau chiar unele cuvinte mă lasă uimit. Dar acesta este un lucru firesc pentru un străin; recunosc, fără să am vreo tragere de inimă, că am iubit-o și că nu am uitat nici pâinea, nici sarea dumneavoastră.

Sper să nu fiu plictisitor cu anumite amănunte, dar vreau ca prin această carte să facem cunoștință, să înțelegeți de ce am îndrăznit să o scriu, situațiile pe care le-am întâlnit în viața mea studentească și oamenii care mi-au influențat personalitatea pentru viitor.

Iar eu am vrut cu tot dinadinsul să o scriu și să îmi public poeziile. Vrând-nevrând am două fiice care sunt student la stomatologie, în București: AMAL și RIME, iar peste doi ani, dacă Dumnezeu vrea, o să vină și ultima, JIHANE, ca să studieze medicina generală.

Din mica mea familie, eu, soția și cele trei fiice vorbim românește. Numai băiatul, care deși a petrecut aproape un an la București, și care a absolvit un masterat în comerț internațional la Paris ESCP - EAP, iar acum este student la Dreptul Internațional al Afacerilor, nu vorbește românește ci doar înțelege, dar sunt convins că între timp o să învețe și el.

Planul pe care mi l-am propus este să vă povestesc câte puțin din tinerețea mea, despre familia mea, despre cum am ajuns să fiu student la dumneavoastră și nu în altă parte, cu deosebire în Franța și după aceea cum am ajuns medic. Prin câte am trecut, cât m-am bucurat și ce dureri am avut în suflet până m-am întors înapoi în țara mea natală.

Cât despre amănunte și poezii mă voi mulțumi cu acelea petrecute la București și nu voi mai dezvălui alte detalii personale și profesionale.

Pentru fiecare dintre poeziile vești găsi indicațiile - unde a fost scrisă, precum și în urma cărei întâmplări a fost scrisă, sau cui i-a fost adresată. Vești mai găsi și câteva încercări de-ale mele din 2006, când m-am întors în țara dumneavoastră după ce am lipsit timp de 19 ani (acestea sunt poeziile scrise chiar în ziua când am suferit o criză cardiacă pe data de 25 decembrie 2006), precum și pe acelea scrise în 2007, 2008 și 2009.

De când am început această carte, parcă simțindu-mă oarecum obligat, am îndrăznit să mă consacru acestora pentru mai multă vreme și am scris o grămadă de încercări, proze și poezii, printre care: *Copiii de la Gaza* (ce vină au avut ei?), despre Christos Obama, salvatorul lumii, despre natură, despre pământul nostru care suferă în continuare, precum și despre alte teme și subiecte. Sper din toată inima să nu fiu plictisitor.

Iar pe dumneavoastră vă rog să aveți răbdare, să urmăriți evoluția acestui tânăr marocan care, prin această carte, vrea să se apropie de oameni, de inimi, de suflete și uneori să filozofeze atâta cât îi este cu putință, neștiind întotdeauna dacă are dreptate sau visează, ori chiar nu cumva scrie prostii. Sigur este faptul că am îndrăznit, am încercat și nădăjduiesc să o apreciați.

Precum zice faimosul proverb francez: „Cine nu riscă nu câștigă”

Dr. Ellorhaoui Moulay Hassan
Casablanca, 2009

Ca de obicei Casablanca era luminată, statornică în atmosfera ei, în frumusețea ei întru totul deosebită. Uneori se lasă puțină ceață dimineața pe țărmul Atlanticului, iar la prânz strălucește un soare splendid și călduros. Temperatura este așa de plăcută, încât uneori nu ai nevoie de îmbrăcăminte groasă decât timp de o lună sau de o lună și jumătate pe an. În orice caz soarele încălzește cel puțin 320 de zile pe an, fără exagerare.

Îți oferă o senzație de „viață plăcută și frumoasă” odată cu dorul de a o trăi, mai ales când ești un tânăr student sănătos, voinic și destul de drăguț, boboc proaspăt admis la facultatea de științe economice din CASABLANCA. Doar ați auzit de orașul meu și de filmul legendar jucat de Humphrey Bogart și de frumoasa Ingrid Bergman.

Dacă mă voi apuca să vi-l descriu atunci voi scrie o carte specială despre Casablanca - portul, zidurile cetății, coasta, orașul vechi și cel nou, cartierele evreilor, italienilor, spaniolilor etc. Fiecare cartier reprezintă câte un neam și câte o comunitate.

Cei care ne-au colonizat la un moment dat trăiau în centrul modern al orașului, dar am reușit prin rezistență, abnegație și o voință neclintită să îi dăm afară și să rămânem cei mai buni prieteni după aceea. Astăzi este considerat vitrina Marocului modern, locomotiva economică și financiară a economiei naționale. A fost primul port și aeroport internațional al regatului nostru, fiind numită la începuturile sale ANFA. A crescut de la începutul secolului al 19-lea, pornind de la un sat și devenind mai apoi un mare port și o metropolă.

În această zonă a țării au existat mereu viață și activitate. Aici au trăit oameni încă din era neolitică (se mai găsesc prin împrejurimi câteva vestigii care dovedesc aceste informații oferite de CRT - Centrul Regional al Turismului).

În secolul al 17-lea fenicienii au stabilit aici un loc de popas, o escală în drumurile lor spre sudul Marocului (ESSA-OUIRA) și către interiorul continentului african. Regii de atunci au botezat-o DAR EL BAIDA - CASA ALBĂ, iar spaniolii care erau de față pe atunci îi spuneau: CASABLANCA - LA MAISON BLANCHE.

În 1781 spaniolii au deschis reprezentanțe comerciale, iar francezii au obținut construirea portului. În 1920 a devenit și o escală aeriană importantă în drumul spre AFRICA.

S-a construit o cale ferată, însă constructorii au profanat un cimitir musulman. Băștinașii au reacționat față de această faptă foarte violent, omorând echipa respectivă, motiv pentru care au intrat francezii și au ocupat orașul, deși din 1907 Marocul era un Protectorat. După această colonizare generalul Lyautey și arhitectul său, Henri Prost, au realizat centrul modern al orașului Casablanca. Aici s-a construit prima uzină din țară și a fost constituit primul sindicat. Dacă va avea nevoie de mai multe informații cititorul se poate folosi de situri de pe Internet.

Cine nu știe de CASABLANCA în această lume ?

Nu vreau să intru în povestea mea înainte de a vă vorbi despre legendarul film CASABLANCA al lui Michael Curtiz, formidabil interpretat de Ingrid Bergman și Humphrey Bogart; acest film a contribuit la cunoașterea orașului meu natal peste hotare. Dovadă este faptul că și în România toată lumea auzise de acest film în secolul trecut.

Am mai avut și un campion mondial de box la categoria grea, Marcel Cerdan, în 1948. El a crescut în acest oraș. Avionul cu care călătorea a dispărut în Oceanul Atlantic tocmai atunci când se întorcea în Europa ca să o ia de soție pe cântăreața franceză Edith Piaf care l-a plâns cu multă durere.

Mai sunt și locuri faimoase precum Hotelul Excelsior, poarta vieții moderne de pe vremea aceea, ori vila unde s-a petrecut reuniunea la nivel înalt dintre Roosevelt, Stalin, Churchill și Regele nostru MOHAMMED V. Aici a fost cunoscutul